

soudce má za prokázané skutkové okolnosti tak, jak jsou v trestním oznámení uvedeny. Podle trestního oznámení vypustil obžalovaný, zaměstnaný na novostavbě, z nádržky na vápno do potoka vedle novostavby tekoucího vápennou vodu, následkem čehož všechny ryby v potoku zašly, čímž obci P. způsobil as 1.000 Kč škody; trestní oznámení dodává, že obžalovaný na své jednání tážán udal na svoji omluvu, že nevěděl, že jsou v potoku ryby a nikdo ho na to neupozornil, jinak by býval vodu vyléval na louku, a udal, že se věc stala nevědomky. Poukazuje-li záznam o rozsudku na skutkové okolnosti uvedené v trestním oznámení, není tím zjištěn zlý úmysl obviněného ke skutkové podstatě přestupku podle § 468 tr. zák. požadovaný, neboť o zlém úmyslu není v trestním oznámení řeči, naopak zodpovídání se obviněného k četníkoví, jenž věc vyšetřoval, zlý úmysl ten přímo vylučuje. Rozsudek, zjistiť po stránce skutkové to, co jest v trestním oznámení uvedeno, nezjistil zlý úmysl, který tvoří důležitou složku skutkové podstaty přestupku § 468 tr. zák. a spočívá proto jednak odsuzující výrok na mylném právním posouzení skutkové podstaty onoho přestupku, jednak se příčí postupu soudu i předpisu § 458 tr. ř.

Čís. 3787.

K nařízení výkonu trestu podle § 6 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. nestačí zjištění, že odsouzený zadostiučinění nedal, nýbrž jest třeba, by se tak stalo bezdůvodně.

(Rozh. ze dne 27. února 1930, Zm I 870/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu trestního v Praze ze dne 14. listopadu 1928, jímž byl nařízen výkon trestu rozsudkem téhož soudu ze dne 25. června 1928 uloženého, a potvrzujícím rozhodnutím zemského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího ze dne 22. listopadu 1928 byl porušen zákon v ustanovení § 6 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení ta se zrušují a věc se vrací okresnímu soudu trestnímu v Praze, by o výkonu trestu znovu rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 25. června 1928 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 487 tr. zák., odsouzen k peněžitému trestu 1.000 Kč a povolen mu podmíněný odklad výkonu trestu na zkušební dobu jednoho roku s tím, že se mu ukládá, by dal do jednoho měsíce soukromému obžalobci

zadostiučinění. Rozhodnutím zemského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího ze dne 10. září 1928 byl rozsudek ten v celém rozsahu potvrzen. K oznámení soukromého obžalobce, že mu odsouzený nedal zadostiučinění, konáno před okresním trestním soudem v Praze dne 14. listopadu 1928 veřejné jednání, při němž odsouzený uvedl, že nedal zadostiučinění proto, že rozsudek odvolacího soudu nic takového nestanovil; více protokol o veřejném jednání neobsahuje. Okresní trestní soud vydal pak usnesení ze dne 14. listopadu 1928, že se podle § 6 č. 3 zákona č. 562/1919 sb. z. a n. nařizuje výkon podmíněně uloženého trestu z důvodu, že obžalovanému bylo uloženo rozsudkem, by dal obžalobci do jednoho měsíce zadostiučinění, obžalovaný tak neučinil a z toho důvodu musil soud podle § 6 č. 3 uvedeného zákona výkon trestu naříditi. Odsouzený podal do usnesení toho stížnost, v níž uplatňoval, že rozsudek neoznačil blíže způsob zadostiučinění, že obžalobce zadostiučinění od odsouzeného ani nežádal, že odsouzený zadostiučinění neodepřel, naopak prohlásil při ústním jednání (dne 14. listopadu 1928), že jest ochoten dáti zadostiučinění v takových mezích, které soud uzná za vhodné, a posléze že podle zákona č. 562/1919 může býti podmíněně odsouzení odvoláno jen po předchozím upomínání, po případě odmítá-li odsouzený bezdůvodně dáti zadostiučinění. Zemský soud trestní v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 22. listopadu 1928 stížnost zamítl jako neodůvodněnou z těchto úvah: Rozsudek soudu odvolacího potvrdil rozsudek soudu první stolice v celém rozsahu a tedy i ohledně výroku o zadostiučinění; tím padá námitka odsouzeného, že rozsudek odvolacího soudu neobsahuje ustanovení o zadostiučinění. Třebas i rozsudek neurčil rozsah a způsob zadostiučinění, jest samozřejmé, že se uložená povinnost zadostiučinění může vztahovati jedině na odčinění urážky, při čemž ponecháno obžalovanému k vlastnímu rozhodnutí, zda učiní tak ústně či písemně. Že obžalobce zadostiučinění nežádal, namítá se neprávem, neboť námitka ta nemá v zákoně opory; ostatně splnění této podmínky (poskytnutí zadostiučinění) není a nemůže býti závislým na tom, zda zadostiučinění bude žádáno čili nic. Odvolací soud se stotožňuje s vývody prvního soudce, že odsouzený odpíral ve lhůtě soudem mu určené dáti soukromému obžalobci zadostiučinění, a k tomu neměl důvodu.

Usnesením okresního soudu trestního v Praze, jímž byl nařízen výkon trestu, a potvrzujícím je usnesením zemského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího byl porušen zákon v ustanovení § 6 č. 3 zákona ze dne 17. října 1919, č. 562 sb. z. a n. Podle tohoto ustanovení nařídí soud výkon trestu, odpírá-li odsouzený bez důvodů dáti zadostiučinění. Soud první stolice obmezil se na zjištění, že odsouzený soukromému obžalobci zadostiučinění nedal, než, proč se tak stalo, a zejména zdali se tak stalo bezdůvodně, o tom v usnesení není ani slova. Protože nikoliv odepření zadostiučinění o sobě, nýbrž bezdůvodné odepření má v zápětí nařízení výkonu trestu, byl usnesením soudu první stolice porušen zákon v ustanovení § 6 č. 3 zákona č. 562/1919 sb. z. a n. Touž vadou jest však stíženo i rozhodnutí soudu odvolacího; ač odsou-

zený ve stížnosti proti usnesení soudu první stolice uvedl, že při ústním jednání, při kterém byl výkon trestu nařízen, prohlásil se ochotným dáti zadostiučinění v takových mezích, které soud uzná za vhodné, a dále, že, když se u soudu informoval ohledně povinnosti dáti zadostiučinění, bylo mu řečeno, že toto zadostiučinění má dáti podle vyzvání obžalobce, z čehož vyvozoval, že neposkytnutí zadostiučinění nebylo bezdůvodným, soud odvolací přešel přes tyto námitky, ač pro posouzení bezdůvodnosti odepření zadostiučinění byly závažné, a potvrdil usnesení soudu první stolice, stotožniv se s názorem prvního soudu, že odsouzený odpíral dáti ve lhůtě stanovené zadostiučinění, připojiv, že k tomu neměl důvodu. Než, jak shora uvedeno, usnesení prvního soudu neobsahuje nic o tom, že se odepření stalo bezdůvodně, a nemohl proto odvolací soud přisvědčiti vývodům prvního soudu v tomto směru. Vlastních důvodů pro výrok, že se odepření zadostiučinění stalo bezdůvodně, odvolací soud neuvádí.

Čís. 3788.

Nebyl-li rozsudek prvního soudu, neobsahující výrok o soukromoprávních nárocích, v tomto směru nikým napaden, porušil odvolací soud výrokem, že poukazuje soukromého účastníka s nárokem na náhradu škody podle § 366 tr. ř. na pořad práva, zákon v ustanovení první věty § 477 tr. ř.

Předpis (§ 47 tr. ř.), že připojení se k trestnímu řízení jest přípustné jen do započetí hlavního přelíčení, platí jen pro řízení o zločinech a přečinech, nikoliv i pro řízení přestupkové (§ 449 věta první, § 447 odst. 1 věta druhá tr. ř.).

Připojení se k trestnímu řízení jest však možné jen za řízení před soudem první stolice, nejdéle do skončení řízení průvodního, než veřejný obžalobce učiní návrh podle § 457 tr. ř.

Aby poškozený nabyl postavení soukromého účastníka, jest nutno, by učinil prohlášení, jímž dává na jevo, že se k trestnímu řízení připojuje a že tak činí k vůli uplatnění svých soukromoprávních nároků.

Za soukromého účastníka nelze pokládati toho, kdo se práva mu podle §§ 47 a 449 tr. ř. příslušejícího výslovně vzdal (prohlásil, že náhradu nežádá).

!Rozh. ze dne 27. února 1930, Zm I 16/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: 1. Postupem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího, jímž bylo zařízeno předvolání Václava S-y a Štěpánky S-ové jako soukromých účastníků k odvolacímu přelíčení v trestní věci proti Františku D-ovi pro přestupek podle § 411 tr. zák., byl porušen zákon v ustanō-